

Csurgó és Vidéke

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap. — Megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre: 4 frt (8 kor.) Félévre: 2 frt (4 kor.)
Negyedévre: 1 frt (2 kor.)
Egyes szám ára: 10 kr. (20 fill.)

Szerkeszti:
Dr. Nagy Sándor ügyvéd.
Szerkesztőség: Csurgó, Széchenyi-tér,
Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓHIVATAL:
Vágó Gyula könyvnyomdája,
hova az előfizetési díjak és a hirdetések küldendők.
Hirdetések jutányosan számíttatnak.

Kossuth Lajos.

A nemzet legnagyobb fia, a hontalan agg remete, az ország nesztora nincs többé. Kossuth Lajos a legnagyobb magyar, a nép atyja, mint egy hatalmas tölgy, mely egy ezred éven át dacolt a viharral, össze törve, össze zuzva az idő viszontagsága alatt, ott fekszik a sötét ravatalon, mozdulatlanul. Nem látjuk többé azokat a mély hazaszeretettől lángoló szemeket, nem halljuk többé a demosthenesi ajkak Isteni szavait, lezárdtak a szemek, elnémultak az ajkak, mindörökre. A magyar nemzet könnye, és a magyar nép ajkainak jajjai hirdetik a mély fájdalmat a sötét gyászt.

Ugy érezzük, minha vele, az ő személyével mindent, de mindent vesztettünk volna.

Már azt hittük hogy a misticus a legenda szerű alak, kinek nevét egy sokat szenvedett nemzet foglalta naponként imába, mint a fénylő nap örökké fog ragyogni, és soha le nem hanyatlik, hogy mint Józsué napja, meglássa népe dicsőségét. És most, midőn az ő elvei és eszméi 46 év küzdelmei után végre fényes diadalt fognak aratni, most hunyja be örökre jóságos szeméit.

Olyan volt az ő lángelméjének pálya futása, mint a hatalmas nap, mely életet, lelket ad a sárgolyónak.

Ezelőtt 46 évvel 1848. Idusán tűnt fel ragyogó szellemével a pozsonyi országgyűlésen, midőn az akkor 46 éves életerős férfi, mintegy fél Isten felrázta hatalmas szavával a nemzetet, s mint a pirkadó nap sugarai szét verik a keleti láthatár felhőit, úgy szórta szét ő is hazája, nemzete felett a vastagon heverő köd réteget, hogy a nemzetet, nagygyá, szabaddá tegye s diadalmasan ragyogjon egy világrész előtt.

Azóta 46 év telt el, s a hatalmas elme, a magyar nemzet napja mindig fent ragyogott, hogy éltető sugarakat bocsásson a vérrel áztatott földre, hogy magyar ország népének, ő maga, a hontalan az agg remete, lelkének tűzével eszének fényével, és szavainak bűvös varázsával, a mivel világot letjogosultságot szerezzen és biztosítson.

Áldásos munkája sikerült szívének, lelkének vágya teljesült, a nemzet, ezred éves ünnepélyén Kossuth nagy elveit befogja fejezni s valósulnak a költő szavai „Magyarország megint nagy lesz méltó régi hírnevéhez!”

De őt, az ország újjá teremtőjét, az ország tündöklő napját, elvesztettük örökre.

Mintha csak a sors keze működött volna közre a misticus lény halálában, olyan volt halála mint élete. Küzdelmes szenvedés teljes életét, küzdelmes és szenvedés teljes halállal váltotta meg. Mintha csak dacolni akart volna a természettel a hatalmas lélek, hogy a küzdelemtől megtörött porhüvelyét is a halhatatlanságnak biztosítsa, anyit szenvedétt. Hasztalan a természet örök törvénye őt is megtörte.

Meghalt, elvesztettük.

Azaz nem vesztettük el, mint a nap úgy ő is, nem fog örökre latünni, csak leáldozott, hogy újból meg aranyozza a földet. Az ő hatalmas lelke is, mint a tűzből kikelő Főnix, fel fel fog lángolni, az unokák előtt, hogy mindannyiszor ha a nemzet hazaszeretete aludni készül felrázza és tette gyujtsa a szunnyadó erőket.

Nem halt meg élni fog az ő lelke a nemzet szívében míg magyar lesz a földön.

Porhüvelye pedig itt lesz az édesháza földjén, itt fognak nyugodni azok a porszemek, melyeknek minden paránya a hazáért élt.

És mi kik a féi Istennek imádói voltunk, felfogjuk hordani a föld mélyéből a szent hamvakat, hogy az ország szívében emléket emeljünk a haza legnagyobb fiának, hogy szent ősök iránt majdan a 2-ik ezred év végén a magyar nép unokái és leróhassák kegyeletüket.

Dr. NAGY SÁNDOR.

Márczius 22.

E lap tisztelt olvasói a soraim címűl irt dátum megpillantásakor bizonyosan azt a kérdést intézik magukhoz: ugyan mit jelenthet e számszavú dátum? Kinek jutott eszébe czikkenek ily ezimet adni?!

Gondosan megőrzött, bár elsárgult írományok között olvassatva elhatároztam, hogy a fentebb megírt dátummal közönségünk emlékezetét reá irányítom arra az intézményre, mely városunk s vidékünk érdekét szolgálva 20 év óta végzi a felebaráti szeretet egyik leghumánusabb, legnemesebb feladatát.

Husz éve mult, hogy városunk néhány ma is élő s akkor még fiatal nemes érzésű lakósa a kellemest a hasznossal kívánván összekötni, azon gondolkodott, hogy a már elmúló farsangot minő czímen lehetne meg egy mulatsággal életében meghosszabbítani. Midőn a poharazás közt az eszme így felvetetett, talán nemcsak a találékonyságnak hanem egyuttal a nemes gondolkodás jelenek is kell tulajdonítanunk, hogy az ifju társaság egyik tagja következőképpen tette meg indítványát: „Rendezzünk táncvizsgalmat egy városunkban alakítandó tűzoltó-egyesület javára.“ A poharak összeesengtek, s az eszme életrevalóságát közös lelkesedéssel fogadta a fiatal társaság. Így tartatott meg husz évvel ezelőtt, 1874. márczius 4-en az első táncmulatság a tűzoltó-egyesület javára. Az eredmény, tekintve a 9 frt 37 krt. nem volt valami fényes, de az eszme életre kelt, miként azt az 1874. évi márczius hó 22-én felvett jegyzőkönyv bizonyítja, melynek tanúsága szerint a városunkban ma is áldásosan működő tűzoltó-egyesület a megalakulás stádiumához közel jutott. A felhívás, melyet egy nemes ambíciótól hevülő, derek emberbarát, Fettiich Károly, okleveles tornatanár és tűzoltó bocsátott közre, 1874. márczius 8-án kelt s az érdeklődőket a mondott év márcz. hó 22-re a Daru-vendéglő nagytermébe hívta össze. Városunk derek polgárai megértve a felhívás kiboocsátójának nemes intenczióját érdeklődésüknek siettek kifejezést adni s nevéket nagy számban jegyezték az ivre. Az alakuló gyűlés megtartása után megindult a gyűjtés az egyesület vagyonának megteremtésére s mindjárt az első iven 121 frt 37 kr. gyűlt össze, mely adakozásban a közerdeki egyesület javára buzgón vettek részt városunknak anyagi javakban szűkölködő s gazdag polgárai egyaránt.

Íme az adatok, melyek az „Istennek dicsőség, egymásnak segítség“ magasztos jelszavak alatt alakult tűzoltó-egyesület előállítására vonatkoznak. Nem parádékra összeverődött tömeget, hanem a veszélybe jutó

embertársak személyének és vagyonának megmentésére nemes szívvvel egyesült hadsereget nyert tehát e város azokban a szerény, de a saját életüket is veszélyeztetni kész bátor férfiakban, kik husz év óta városunk és vidékünk oly sok szerencsétlenségnek adták vissza lelekkjelenletét a veszély pillanatában, a tüzlángok közé szorult embertársnak az életet s törölték le a könnyeket bátorságot öntve a kétségbeesés helyett a szívbe.

Midőn e sorok megírásával a tűzoltó-egyesület szerény munkásainak érdemekben gazdag husz éves multjára kívánom felhívni a figyelmet, egyelőre nem írok száraz krónikát, hanem bátorságot ve zek megannak arra, hogy egyéni érzésemet e sorok közé vegyítve elítéljem azt a közönyt, melylyel közönségünk e szép multtal bíró egyesület iránt állandóan viseltetik. Vagy talán azok a politikai demonstrációk és ugynevezett társadalmi nagy kérdésekkel foglalkozó férfiak valami nemesebb, humánusabb czelokért hevülnek, mint azok, kik a bizonytalan időben jövő veszély pillanatában feláldoznak élvezetet, nyugalmat nappal és éjjel egyaránt, kockára teszik meg életüket is, hogy embertársaikon segítsenek?! — Bizonyára nem!

S ezt a közönyt tekintve a mi önző érdekeket hajhászó s az igazi érdem látszatával is aligbíró tetteket dícsékedve s fellejázva hirdető korunkban jól esik a látvány, hogy a legnemesebb czelra összesereglett egyesület s annak derek elnöke, illetve főparancsnoka, Reményi Samu érezve ugyan s talán bántva is, de meg nem törve meg nem ígatva a tapasztalt közönytől, sőt a multban szenvedett nagy méltatlanságtól sem, tovább haladt az önzetlen pályán ugyanazzal a nemes lelkesedéssel, melylyel a vele együtt működő kartársak, mondhatnám bajtársak vezetésére a nyilvánuló bizalom folytán két ízben is hosszú tiz éven át vállalkozott.

Vajjon ki volna az, ki e minden önzestől távol álló nemes életpályában s a tűzoltó-egyesület husz éves multjában semmi lélekemelőt nem találma?! Midőn kényelmes nyoszolyánkban nyugodtan alszunk el s fáradalmi után enyhülést keresni lehunnya szeméit az utolsó kunyhó lakója is szaz irtózatos veszélylyel sem paloták ura, sem kunyhók napszámosa mit sem törődik, a munkában eltöltött nap után az örtoronyba siet a tűzoltó, hogy az embertársait esetleg megtámadó veszélyt észrevegve, arról bajtársait értesítse, hogy a vést megakadályozza, elnyomja. Így virraszt a mi édes álmaink felett a mindnyájunk érdekét, életét védelmező emberbarátunk, a tűzoltó, ki ha nappali fáradalmát gyótróen érzi is, a vészjel adására talpra kel s uj

erőt nyer attól a nemes lelkesedéstől, mely szívét a kürtző hívására betölti.

Nemes tűzoltók! Legyetek hát üdvözölve egytől egyig a szép mult husz éves évfordulóján azokkal együtt, kik egyesületeteket bármí módon támogatták. Adja Isten, hogy segítésekre minél kevesebbszer vagy bár sohase szoruljunk, de ha meglátogattunk, legyetek azok, kik eddig voltatok. Nyujtson erőt lelketekbe s karjaitokba az a husz éves nemes lelkesedés, mely annyi szép tett gyakorlására birt benneteket s ha valamikor csüggedni találnátok, jusson eszetekbe, hogy a szép és nemes cselekedetek igaz jutalmukat önmagukban hordják. Virágozzék egyesületetek meg sok, sok éven át!

Dr. Horváth József.

Előfizetési felhívás!

A „Csurgó és Vidéke“ azon t. előfizetőit, kik negyedévre fizettek elő, figyelmeztetjük, hogy aprilis hó 1-ével az lejár, kérjük tehát, hogy előfizetéseiket az uj negyedévre megújítani sziveskedjenek, hogy a lap szétküldésében akadályozva ne legyen.

Egyuttal felkérjük t. hátralékosainkat, hogy hátralékaikat megküldeni sziveskedjenek.

A „Csurgó és Vidéke“ előfizetési ára:

Egész évre 8 korona
Fél évre 4 „
Negyed évre 2 „

Tisztelettel:
a kiadóhivatal.

H i r e k.

— Kossuth Lajos halála városunkban is óriási részvetet és mély gyaszt keltett. Márcz. 20-án reggel a „Budapesti Hirlap“ casinóhoz küldött magántávirata, melyben a gyászhir megérkezett, azonnal elterjedt városunkban. Alig tűzték ki a főgymnasium épületére a fekete lobogót, csakhamar lobogó

T á r c z a.

Galambszív.

Regényes korrajz Csurgó multjából.

I.

1240. esztendő irták Krisztus után s Magyarországon IV. Béla uralkodik vala.

Abban a gabnatermő földekkkel, bozótos nádasokkal s apró tavacskákkal megszagattott erdőségben, mely a Drávától a Balatonig nyúlik, alig egy órányira a Drávától, eléggé járt erdei uton három alak tűnt elő. Az egyik szép szőke ifju, arcát a nap megbarnította, haja gazdag fürtökben ömölt vállaira; szép erőteljes fekete paripán ült, már első tekintetre látszott, hogy még nem lovag, de annak készül. Fejét sisak nem fődí, mert ezt csak lovag hordhat, hanem büszke homlokát nap vagy eső ellen csak gazdag fürtjei — no meg a köpeny csuklyája védik.

A francia lovagok XI. századbeli ruházatát viseli, vérttel s ezüst sarkantyúkkal, szóval egy azon korbeli fegyvernök (junkert) áll előttünk, de kinek tagjaira a templáriusok fehér vászonköpenye borul a balmellen

veres kereszttel. Mögötte egy szolga halad, borkámzsával fején, lándsával kezében, lova egyuttal urának kicsiny podgyászt is viszi. Mellettük gyalog egy zömök, tömzsökös pap a templáriusok csuhájában, kezében lándsával, oldalán íj és nyíltűsző. A társalgás lafinul folyik. Miért? igen egyszerű. Az ifju Lemouton Viktor provánszi szülött, szolgája breton s a pap magyar ember, a csurgói manseria*) tagja s az uradalom vadmestere. Egyuttal szűcsmester és kitűnő filozófus, mint ilyen a kolostor-iskolában a filozófia magistere. A nép előtt csak Szivem-barát, mivel beszédközben a s z i v e m! megszólítást szereti használni.

— Bizony carissime! (legkedvesebb!) várta is már régen a praeceptor, a mi illustris (nemes) urunk Lemouton Róbert, önnék szerető édes apja — szólalt meg a barát.

— Igen! felelé az ifju szeiid hangon, nagy út volt, melyet megtettem, — még tavasz volt midőn Párisból, a hettornyu Templeben**) bucsut véve a rend lovagjaitól és papjaitól elindultam s ma már nyár dereka van. Páristól Burgundián át Marseillesbe

*) Így nevezték a templáriusok általában kolostoraikat.

**) A templáriusok párizsi társháza, mely a forradalomban is nagy szerepet játszott.

vitt utam. Ott van anyám sírja. Két éves voltam, mikor meghalt. Akkor határozta el apám, hogy a templáriusok közé lép. Ot a sors és a nagymester parancsoló szava ebbe az idegen országba rendelte. Engem azóta csak kétszer látott. Egyszer, mikor 7 éves koromban néném a Templeba adott a kolostor iskolába, aztán 14 éves koromban, mikor Görllitzben*) tanultam a német nyelvet s három provincia, a francia, magyar és német ott közös gyűlést tartott, melyen atyám is megjelent.

— És Marseillesből merre vitt útja carissime?

— Ott hajóra ültem. Tengeren tettem meg az utat Spalatóig. Onnet nem messze van Vrána, a horvát provincia jeggazdagabb rendháza. Alig eresztettek onnet el a jó lovagok és páterek. Vránától a Drávaig keserves volt utunk. Sokszor kellett a zbojnikokkal (zsványok) szembeszállni. No de végre itt vagyunk. Mi ez a kedves kis hely előttünk hullámzó gabnaföldektől környezve?

— Ez Udvarhely, a csurgói manseria tartozéka. Ott a távolban áll Belávar, melytől a csurgói praeceptor a castellanus de Bela castro**) ezimet vette.

*) A mai porosz Sziléziában.

**) Béla király várának lakója.

gyászt öltött a város. Egymás után tüzték ki a zászlót, a kaszinó, szolgabíró, járásbíró, ref. iskola, ref. templom, zsidó hitközség, tüzoltó egyesület, sőt néhány magánházon. A halálhír óriási levertséget okozott városunkban. A képviselő-testület nyomban ülést tartott, melyen dr. Nagy Sándor, dr. Vida Károly és dr. Mayerhofer Lajos képviselők indítványára határozatilag kimondatott 1-ór, hogy Kossuth érdemei jegyzőkönyvileg megörökítendő. 2-ór, legújabb arcképe a tanácsterem részére megszerzendő. 3-ór, a pécsi-utca Kossuth nevére nevezendő. 4-ór, a családhoz részvét-sürgöny küldendő. 5-ór, a ref. egyház templomában nagypénteken tartandó gyász isteni tiszteleten a város képviselő-testülete testületileg részt vegyen. 6-ór, a mennyiben temetése az ország határán belül fog megtörténni, a város 6—8 taggal képviselteti magát. A kaszinó szintén rendkívüli gyűlést tartott, melyen az országot ért nagy csapás felett jegyzőkönyvileg részvétét fejezte ki és Kossuth, Deák és Széchenyi arcképeinek megrendelését határozatilag kimondotta.

Nagypénteken a ref. templomban az egész város hatóságainak és testületeinek részvételével Verbay István lelkész gyász istentiszteletet tartott, hol a csurgói dalkör a himnust énekelte.

A zsidó hitközség Kossuth temetése napján tart gyász isteni tiszteletet.

Szóval Csurgó közönsége kellőképpen igyekszik a nagy halott emléke iránt részvétet méltóan kifejezni.

— **Szobrot Kossuthnak.** Ó-Becse község kezdeményezése folytán országsszerte megindult a mozgalom a Kossuth-szobor gyűjtésére, hogy a magyar nemzet Kossuth nagy nevére méltó emléket emeljen. Városunkban is meg fog indulni a társadalom minden rétegében a gyűjtés. Azt hisszük, leghelyesebb volna, ha a város képviselő-testülete és a kaszinó mint a 2 legtekintélyesebb testület venné kezébe a kezdeményezést.

— **Szalonka-vadászat.** Gróf Festetich Tassilló, gróf Hoyos, báró Bergheim, gróf Festetich Vilmos és a horvátországi hadtestparancsnok napok óta vadásznak a csurgói urodalomhoz tartozó vágásokban. Eddig közel 100 drb. szalonka esett.

— **A György-tér parkirozása** nagyban halad. Gyurkóvics Lajos a tanítóképző ügyes kertésznek vezetése alatt, az idei ültetések már a hó végével befejeztettek. A park már a f. év folyamán, igen kellemes képet nyújt s igen előnyösen fogja a nagy piac külsejét megváltoztatni. A parkirozó bizottság mindent elkövet, hogy már az első évben csinosítsa tegye Csurgó jövő praterét, melyet a város jobb érzésű polgárai saját erejükből létesítettek. A befásítás céljáról

még mindig folyik a társadalmi gyűjtés. Ez uton is felhívjuk városunk közönségét, hogy adományaikkal a cél előmozdításához és megvalósításához hozzájárulni s e célból a kibocsájtott aláírási íveket minél számosabban aláírni szíveskedjenek. E célra adományokat szerkesztőségünk is elfogad s hirteligen nyújtat.

— **Elmaradt kirándulás** Főgymnasiumunk ifjuságának fiúkerületének kirándulása, tekintettel arra, hogy Abbázia és Fiuméba a német császár ottani időzése miatt óriási embertömeg vonult le tengerparti városunkba, s így a tanulmány utazás időszerűt nem vezetne a kívánt eredményhez, egyelőre elhalasztatott. A mint halljuk a fiatalok a pünkösdi szünidőben fogja az utat megtenni.

— **A csurgói önkéntes tüzoltó egyesület** a Szaák Luiza irónő és munkatársunk által ajándékozott új zászlót f. é. június hó folyamán fogja felszentelni. A zászló most készül 180 cm. hosszú és 120 cm. széles selyemből. Egyik oldalán a tüzoltó egyesület jelmondata „Egymásnak segítség, Istennek dicsőség.” a másik oldalán „A csurgói tüzoltó egyesületnek Szaák Luiza. 1894. márczius 22.” felirással. A zászlóanyai tisztre a zászló ajándékozójai Szaák Luiza kéretett fel, a ki a tisztet el is fogadta. A felszentelési ünnepély programját most állítja össze a parancsnokság, s a programot annak idején közölni fogjuk.

— **A következő gyászjelentést vetjük:** A gyászoló család fájdalomtól tört szívvel jelenti a legjobb anya s nagyanyának özv. dr. Steiner Lázárné szül. Milhofer Amália urnőnek 1894. Márczius hó 17-én hosszú és kínos szenvedés után törtései elhunytát. A megboldogultnak hült tetemét f. hó 19-én d. e. 9 órakor fogják a központi új temetőben örök nyugalomra helyezni Budapest, (Mosonyi-utca 1.) 1894. Márczius 18. Áldás és béke lebegje körül!

— **Uj floxera irtó szer.** A mint a kertészeti lapok írják, egy Slavoniai plébános a floxera irtás új módszerét találta fel s oly sikeresen alkalmazza, hogy míg szomszédjának szőlőjét a veszedelmes féreg mind kiirtotta, addig az övé szépen díszlik. A módszer igen egyszerű. A szőlő tőkek körül közönséges tölgyfa fűrészpórt alkalmaz, évenként a fűrészpórt bekapálja s rendszeresen trágyázza s ez által a még floxeramentes területet megóvja a megtámadástól, a már inficiált területen pedig a vastagabb rétegen elterített fűrészpórral a floxerát megöli. — Ajánljuk szőlősgazdáink figyelmébe az egyszerű és könnyen alkalmazható szeret.

— **Helyreigazítás.** Mult számunkban Schredl Károly csurgói csendőr-örmmester nevével tévedésből Schlegel Györgynek szedte a szedő, melyet ezennel helyreigazítunk.

Most már félig otthon vagyunk. Beterjünk pihenni?

— Nem. Alig várom, hogy apámat lássam. Ha véletlenül nem találkozunk tiszteendő paterral a drávi révnél, talán el is tévedtünk volna. Sem én, sem kísérőm nem értjük a nép nyelvét. Mondja csak páter, milyen ez a magyar nép?

— A four gógós, a nemes lovagias, de lusta, a paraszt rabszolga.

— Az nyugaton is úgy van. Hát igaz, hogy a magyarok létejet isznak és nyers lóhúst esznek?

— Azt Regino*) krónikájából tanulta az urfi Görliitzben. A németek minket nem szeretnek. A kereszténység megváltoztatta a magyarok erkölcsait. Én is magyar vagyok.

— És büszke erre a páter!

— Igen, büszke vagyok. Minden magyar büszke nemzetiségére.

— Éppen mint a francia.

— Hiszen ismerjük mi a francziákat. III. Béla királyunk neje is francia volt. A templariusok is majdnem mind francziák. Nagyon rokon a mi természetünk.

Igy beszélgetve haladt a kis csapat az erdősegen keresztül, mikor ismét egy

tisztához értek. Előttük terült el Csente (a mai Alsóközség egy része fentartotta a nevet). Csentétől alig 20 perczig tartott meg az út, midőn az erdő megnyílt s egy kedves völgy terült el a domb alatt, melynek láttára az ifjú önként megállta lovát.

Épen ott állottak, hol ma a gymnasium százados épülete áll.

A völgy közepén egy virágzó telep, a művelt nyugatról ide átplántálva. A nyolcszögletű őrtorony ma is fenáll, mint a kath. templom tornya. E körül erős kőfal zárta a kolostort, tágas majorjaival együtt. A kőfalon kívül apró faházak állottak sárfalaikkal. A jobbágyok lakai. Ezeket magába zárta egy czölöp és sövénykerítésből álló külső erődítmény. Balra a szemléltől a völgyben halastó terült el, s az egész képet egy végtelen erdőkoszoru zárta be, melyből csak egy fakápolna emelkedett ki, mely Istvánnak, a szent királynak emlékére volt szentelve (a mai Szentkirály helyén.)

Az utasok tovább haladtak s néhány percz múlva Lemouton Viktor apja karjai közt volt.

(Folyt. köv.)

Bárany Gyula

— **Járvány.** Csurgón 1 himlő és 1 differiticus eset fordult elő. Mindkét eset szerencsésen folyt le. A mint haljuk, a város képviselő-testülete, tekintettel a gyakrabban előforduló járvány természetű betegségekre, a községi falkola telepén tervbe vette egy kórház építését. A terv nagyon időszerű, annál inkább, mert a mostani bérelt járvány-kórház a községtől kissé távol esik, minél fogva az orvosi felügyelet kellőképpen nem gyakorolható.

Állatbiztosítás és mezőgazdaság.

Az állatbiztosítás rég nélkülözött szüksége a magyar mezőgazdaságnak. Elelőtt husz esztendővel „Orion” elnevezés alatt külön biztosító részvénytársaság alakult az állatbiztosítás céljaira s bár e társaság minden erejét megfeszítette, hogy létezését biztosítsa, alig pár év elteltével mégis megbukott a magyar közöny következtében.

Mert még abban az időben a mezőgazdák nem sokat törődtek marhaállományaikkal; de nem sokat törődtek a mezőgazdasági kultúra egyéb eszközeivel sem. Az idő intó szavának kellett beleszólni a rozoga gazdálkodásukba a tapasztalat eme nagy mesterének, a mely nem tűrhette immár tovább, hogy a magyar anyaföldnek és termő ereje végképen meglazuljon, elzüllödjék a magyarság és a magyar állam legnagyobb vesztere, hátrányára és kárára.

Az impulzust az állatbiztosításra vonatkozó törvényjavaslat megalkotására ez adta meg s azért a földművelési miniszternek az állatbiztosításra vonatkozó törvényjavaslatát nemcsak nemzetgazdasági, de hazafias szempontból is örömmel üdvözölheti minden földművelő mezőgazda, a kinek a saját érdekén felül a nagy magyar nemzet érdeke is a szívében fekszik.

Odáig jutottunk, hogy ha nem gondoskodunk marhaállományunk kötelező biztonságáról, mezei gazdálkodás legfőbb tnyezője vesz ki, vagy legalább annak száma annyira meg fog fogyni, hogy munkához való hathatós segítségülkhöz csak nagy nehezen juthatunk majd, vagy igen drága pénzért és áldozatok árán. Mert ha marhaállományunk jövőjéről nem gondoskodunk, a mezei munkának, a földművelésnek a költségeit nem is a kézi napszám fogja ezután medrágitani, hanem az igaz állat beszerzésének tetemes költségei, melyeket az igavonó értékeknek hullámzása és szapora elhullása vagy betegedése megkövetel.

Hogy a mezőgazdasággal foglalkozó gazdáink egy része ezt a körülményt még ezideig nem igen értette meg vagy reá nem is gondolt, ez a körülmény a gazdasági talajművelő eszközökben előállott rohamos fejlődésben találja magyarságát, mely száz és száz százaléknyi erő és munkamegtakarítás segítségével jött szolgáltatásra a földet munkáló népeknek.

A mezőgazdaság, a talajművelés körében kétségkívül korszakot alkotó fordulatot idéz ek elő a földművelés céljait szolgáló mezőgazdasági gépek és eszközök terén mutatkozó találmányok sorozata és a gépek szerkezetében beállott újítások.

A gazda ma kevesebb nyers erő alkalmazása mellett több munkát produkálhat, mint azelőtt kétfelnyivel. Azelőtt a drága angol gépek nagyobb befektetéseket igényeltek, mert gyászolva ki volt zárva a konkurencia; a mióta azonban hazánkban a gazdasági gépek gyártása olyan lendületet nyert, hogy ezen gyárpar ma már első helyre küzdötte föl magát s az ipar ezen fellendülésének hatása alatt a külföldi gyártmányok kiszorítása mellett a gazda azt az előnyt is élvezheti, hogy a magyar piacra került magyar gépeket közvetlen forrásból saját igényeinek megfelelően szerezheti be, olyant például minőt az „Első magyar gazdasági gépgyár” produkál, mely olcsóbb is és szerkezetében a hazai gazdasági viszonyoknak legjobban megfelel, azóta a gazda helyzete, de főleg eme gyárparunk is, ezáltal hogy az „Első magyar gazdasági gépgyár” részvénytársulat” olcsóbb és minőségileg is előnyösebb gyártmányaival a külföldi drágább portékkákat kiszorította, tetemesen javult.

Hogy az agrikultura állapata a mai gazdának tetemes előnyöket biztosíthat, csak rá kell mutatnunk a kolozsvári gazdasági egyesület titkári hivatala által kiállított ama bizonyítványra, hogy az említett magyar gazdasági gépgyár legújabb szerkezetű pótszalmarázzal ellátott cséplőgépeivel megéjtett probacsepülés eredményeképp kint, hogy a kicséplést kalászkokban szem egyáltalán nem marad s a gabona teljesen piaczképes.

A mezőgazdaságban a gépek a gazda nélkülözhetlen munkatársaink tekintendők és minél jobb fajta gépekkel rendelkezik a gazda, munkája annál olcsóbbá válik s ezért annál több hasznot produkálhat. Az állattenyésztés, vagy az állat megbecsülése a gazdaságban a természet fluktuációjában mutatkozó különbségnek kiegyenlítő eszköze.

A gazdának a gazdaságában levő állatok biztonságának és egészségének megőrzését fontos kötelességnek kell tartania, a minthogy fontos kötelessége minden jó gazdának, gazdaságát a modern technika gazdasági gépeivel felszerelni, mert egészséges jó gazdálkodás e két tényező nélkül nem képzelhető.

K. A.

*) Trieri benezés apát 915. Németországban.

IRODALOM.

— **Az 1848—49-iki Országos Erekllye Muzem** alkalmoszerü „Történelmi tárcza naplót“ adott ki, mely a szabadságharcz eseményeit napok szerint regisztrálja.

— **„Magyarország“** teljesen független politikai napilap. Nincs lekötve senkivel szemben, nem áll sem egyeseknek, sem osztályoknak, sem érdekköröknek szolgálatában. A „Magyarország“ önzetlenül csupán egy czélt szolgál: az ország függetlenségének és önállóságának ügyét. Ez lebeg folyton szeme előtt és ennek elérésére törekszik. A „Magyarország“ mindig és mindenki-vel szemben tárgyilagos és elfogulatlan. Egy mértékét ismer: az igazság mértékét, a melytől soha semmi körülmények közt el nem tér. A „Magyarország“ szerkesztőségének és kiadóhivatalának megfeszített munkája folytán az összes országos és külföldi eseményeket legelőször hozza az olvasóközönség tudomására. A „Magyarország“-ot reggel már az ország távolos részeiben is olvasni lehet. Hozza az az napi országgyűlést teljesen kimerítő szövegben, az az napi összes eseményeket ugy a fővárosból, mint a vidékről és a külföldről. Hozza a bel- és külföldi teljes tőzsdei jegyzéket és árfolyamokat. Naponként közöl tárczát, regényt és más érdekes közleményeket. A ki a „Magyarország“-ot olvassa az az üzleti társadalmi és politikai eseményekről sok helyen egy egész nappal előbb értesül, mint más lapokból. A „Magyarország“ már is 30 000 példányban forog az olvasóközönség kezében s így rövid idő alatt elérte a támogatásnak azt a mértékét, a melylyel magyar lap eddig még nem dicsekedhetett. A közönség ezen támogatását a szerkesztőség a lapnak folytonos fejlesztésére és tökéletesítésére fordítja. A „Magyarország“ előfizetési ára: április hóra 1 frt 20 kr. (április—június) negyed évre 3 frt 50 kr., április—december hónapokra 10 frt 50 kr. Az előfizetési penzek postautalványon a kiadóhivatalba Budapest, Rostély-utca 2. küldendők. „Magyarország“ kiadóhivatala. — Ajánljuk olvasó közönségünk figyelmébe a páratlan politikai lapot, melynek a többi lapok feletti előnye abban is nyilvánul, hogy már reggel jelenik meg, s így a napi lapok esti kiadásait is pótolja.

Vonatok forgalma.

I. S.-Szobbb—Kaposvár—Budapest felé.

Csurgó:			
érk. vv.	7:31	gyv.	7:59, gytv. 4:30, szv. 11:12
ind. „	7:33	„	8:00, „ 4:33, „ 11:13
S.-Szobbb:			
érk. vv.	8:12	gyv.	8:21, gytv. 5:21, szv. 11:46
nd. „	8:28	„	8:22, „ 5:36, „ 11:48
Kaposvár:			
érk. „	10:11	„	9:11, gytv. 7:55, „ 1:16
ind. „	10:46	„	9:14, „ 8:08, „ 1:23
Budapest:			
érk. „	7:20	„	1:40, gytv. 6:25, „ 8:00

Csatlakozó vonatok Szobbban: Bares felé ind. d. e. 10:42 p. és este 6 órakor. Balaton-Szt.-György felé ind. regg. 8:40 p. és este 6 órakor.

II. Zákány—Fiume felé.

Csurgó:			
érk. szv.	5:29	gytv.	11:29, vv. 6:14, gyv. 8:00
ind. „	5:30	„	11:32, „ 6:15, „ 8:01
Zákány:			
érk. „	5:50	„	12:05, „ 6:43, „ 8:16
ind. „	6:17	„	„ 8:21
Fiume:			
érk. szv.	6:40	„	gyv. 6:15

Csatlakozó vonatok Zákányban: Kanizsa felé ind. d. u. 12:39 p. és este 10:45 p.-kor. — Bares felé ind. regg. 5:58 p. és d. u. 3:21 p.-kor. Az este 6 órától reggeli 6 óráig levő időköz aláhúzással van megjelölve.

Kiadó laptulajdonos: **Vá g ó Gyula.**

981 sz. P. 1894.

Arverési hirdetmény.

Alulírott kir. bir. végrehajtó az 1891. évi LX. t. cz. 103. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a csurgói tek. kir. járásbírótság 5431 számú végzése által Kaufmann S. D. végrehajtó javára Weisz Mór ellen 311 frt 32 kr. toke és ennek járuléka erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 1880 frtra becsült gabona, szecska vágó, rosta, olaj, bor, pálinka, vertheim cassából álló ingóságoknak nyilvános árverés útján leendő eladatása elrendeltetvén, ennek a helyszínén, vagyis Csurgón leendő eszközlésére

1894-ik év mártius hó 28-ik napjának délelőtt 9 órája.

határidőül kitzetetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is készpénz fizetés mellett eladatnak.

Mindazok: kik elsőbségi jogot vélnek érvényesíthetni, kereseteiket vagy szóbeli jelentéseiket az árverés megkezdéseig alulírt bir. végrehajtóhoz adják be.

Az árverezendő ingóságok vételára az 1881. LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Csurgón 1894. év mártius hó 1. napján.

HUBERT ZSIGMOND
kik. bir. végrehajtó.

43 1—1

44. P. 1894. szám.

Arverési hirdetmény.

Alulírott kir. bir. végrehajtó az 1891. évi LX. t. cz. 103. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a csurgói tek. kir. járásbírótság 3805. számú végzése által Weiser J. C. végrehajtó javára Weisz Mór ellen 476 frt. 95 kr. toke s ennek járuléka erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 520 frtra becsült préselt szalma, 1 hordó szilvórium stb.-ből álló ingóságoknak nyilvános árverés útján leendő eladatása elrendeltetvén, ennek a helyszínén, vagyis Csurgón leendő eszközlésére

1894-ik év márczius hó 28-ik napjának délelőtt 10 órája

határidőül kitzetetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is készpénz fizetés mellett eladatnak.

Mindazok: kik elsőbségi jogot vélnek érvényesíthetni, kereseteiket, vagy szóbeli jelentéseiket az árverés megkezdéseig alulírt bir. végrehajtóhoz adják be.

Az árverezendő ingóságok vételára az 1881. LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Csurgón 1894. év márczius hó 1. napján.

HUBERT ZSIGMOND
kik. bir. végrehajtó.

44 1—1

Éppen most jelent meg és kapható:

a z 1883. XXV. t. cz. negyedik fejezete

A KORCSMAI HITELRŐL.

— Ára 40 krajczár. —

Minden italmérésben keretben foglalva kifüggesztendő.

Megrendelhető:

a „Csurgó és Vidéke“ kiadóhivatalában.

Husvétiemlék.

— Elegia. —

Ott csüggtem karján édes jó anyámnak;
Gyermek-szememből könnyek árja folyt;
Emlékszem rá: harangok kondulának;
Szegény szomszéd Juliska halva volt.
Ugy fájt, hogy a kis szende játszó-társnak
Holtak honában csendes gödröt ásnak;
S hogy alkonyán a Husvét ünnepeinek
Fölötte zengett méla síri ének.

En, jó anyám! . . . azt kérdezém te tőled:
— Mert már a gyermekeknél így szokás. —
Ha kis Juliskánk nem jön vissza többet:
Kié lesz a sok szép himes tojás? . . .
Piros topánja . . . s hófehér ruhája,
Mit most kapott s oly szépen illett rája;
Síró babája és a kis bárányka:
Kié leend, ha nincs többé a lányka?!

S emlékszem rá, hogy ajkad azt felelte
Kérdéseimre, édes jó anyám:
Az égbe szállt Juliska tiszta lelke
A szép Husvét mosolygó hajnalán.
S a mit kedvelt, míg itt körünkben éle:
Mind elrepült s elszállt az égbe vele;
Hol gyermekek többen is játszadoznak
Sergében a mosolygó angyaloknak.

Mily szép lehet — mondám, — ott fent a játék!
Mily szép lehet az égben, jó anyám! . . .
Hol mindenütt mosolygó angyalt látnék! . . .
S Juliskát is fölismerném talán! . . .
Kisérj el engem, jó anyám! . . . odáig! . . .
Még fent a nap: nem késünk ott sokáig!
Menjünk, anyám! . . . ha majd elébe lépünk:
Szegény Juliska úgy örül mi nekünk!

S te jó anyám! szavamra nem feleltél:
Csak arcomra hullatád könnyedet;
És aggódó kebledre úgy öleltél:
Mintha féltetted volna gyermeked!
Hozzád simultam . . . s hő kebledre zártan
Már megszokott szelid szavadra vártam:
Hogy aztán együtt égi utra köljünk
S angyallá lett Juliskánkkal beszéljünk.

Te rám néztél . . . s aztán rebegette ajkad:
Kicsiny fiam! . . . mindnyájan elmegyünk:
Ha hív az Ur? . . . De nem függ az te rajtad:
Mikor jöhetsz Juliskához velünk . . .
Ha majd a végső Husvét hajnalára
Felébredünk az angyalnak szavára! . . .
Mert úgy rendelte azt az égi jóság:
Hogy földi álmunk ott legyen valóság!

Évek multak . . . S gyermekből ifju lettem:
Szívemben hordva jó anyám szavát,
Mely mint talizmán örködik felettem;
Vész- és viharban is nyugalmat ad!
És míg az élet zajgó tenger — árja
Roncesolt sajkámat üzi, tépi, hányja:
Révpartja tün szemembe szép szigetnek,
Hová hit és remény bizton vezetnek.

Merész ábrándok s édes-bús remények
— Minknek képét csalódás tépte szét. —
Eszembe hozzák, mint a sirba térnek,
Szomszéd Juliska bús történetét.
S míg zúg az ár . . . s vihar tombol felettem:
Ugy érzem, hogy újra gyermek lettem! . . .
És állmaim szép Husvét hajnalának
Derültén jó anyám keblére szállnak.

És hallom újra édes biztatását . . .
S keblén pihenvén: oly boldog vagyok! . . .
Míg szép reményim sírját folyton ássák:
Jövömre biztató sugár ragyog!
Szívem szerelme: jó anyám! . . . fiadnak
Nyujtott tanácsát új reményt így adnak! . . .
És sóhajtok: — kebledre ráborultan, —
Boldog vagyok! . . . mert hinni megtanultam!

Beke József.

C s a r n o k.

Hogy lettem én vőlegény . . .

alias:

Miért gyűlölöm én a vigéceket

Irt: B. J.

Nem vagyok félnék ember, de rettegek
a vigécektől; nem vagyok haragos, gyű-
lölködő, — sőt vannak ismerőseim, a kik
tulságosan szelid, jószívű embernek tartanak,
— de gyűlölöm a vigéceket.

Szinte restellem bevallani emez utóbbi
szomorú valóságot; de elhallgatni nem tu-
dom, mert a bátorságon, szelidségen kívül
van még egy harmadik jó tulajdonságom is
— a minék már igen sokszor vallottam ká-
rát, — és ez az őszinteség.

De mit is mondtam? . . . Igen! azt
mondtam, hogy rettegek a vigécektől és
gyűlölöm a vigéceket.

De hát vajlon mit véthetett nekem ez
az élelmes, bőbeszédű, mulattató megjelenésű,
a föld körül különböző czikkekből utazó
vigécség, hogy ily leplezetlen megvetéssel
nyilatkozzom felőle! . . .

Beismerem, hogy nem az egész hatal-
mas testülettel volt nekem bajom, hanem
annak csak egy érdemes tagjával; de ez az-
tán felháborította csendes véretem az egész
testület ellen.

Tessék csak meghallgatni, elmondom
röviden a soromat.

Valami ügyes, bajos dologban Cs . . . ba
kellett utaznom; szerencsésen megérkezve s
a barátságos vendéglőben szerény vacsorá-
mat elköltve, bevonultam az olvasó szobába,
melyben azonban csak nagyon ritkán olvas-
gat valaki és a mely ez alkalommal is tel-
jesen üresen állott. Letelepédtem az előttem
levő asztalhoz és neki keseredtem a politi-
kai helyzetet domináló egyházpolitikai javas-
latokról jövődőlgető elmefuttatásoknak.

„Gyors rezgással járja be az országot
a liberális eszme, mint az elektromos áram,
hőt és fényt visz magával, világot gyújt a
sötétben és a zavaros vizeket megtisztítja.“

Im felpattan az olvasó szoba ajtaja s
bepördül rajta egy iczi-piczi, szarkagáborhoz
hasonló kinézésű vigéc; megállva előttem,
elegáns meghajlással s gigerli módon előírt
kéznyujtással. — Neven Pollák B. D. bu-
torszállító czég utazó ügynöke Pécsről, —
szavak kíséretében egészen kifogástalanul
bemutatja magát.

— B. J. vagyok P . . . ről, — felelém
szárazon és olvasok tovább: —

„Taktika belejátszhat, képmutatás hát-
ráltathatja, rövid idő múlva mégis csak két
nagy tábor lesz ebben az országban, a kleri-
kálisoké és a liberálisoké. A ki nem szit
az egyikhez, beletartozik a másikba.“

— Bizonyára érdekes az ujság? —
kérdi tőlem a szomszéd asztalhoz e közben
már letelepedett vigéc.

— Igen! — felelém egykedvűen, ki
sem tekintve az ujságból.

„Abból a kis ijedségből, a melybe a
klerikálisok legfőbb ütőkártyája ejtette, a
közlemény hamar fölécsudott. Kár volt meg-
ijedni, voltaképen nem történt semmi, lega-
lább nem több mint a mennyit előre lehetett
látni és bizton lehetett várni.“

— Talán Berdin György kivégeztetése
is benne van már? . . . — ostromol ismét
kérdésével a vigéc.

— Nem tudom én! . . . felelém már ek-
kor türelmetlenül és folytatam tovább az
olvasást.

„Elvégre azt senki sem követelheti a
katholikus papoktól, hogy ők kérjék és kö-
veteljék a polgári házasságot és ha a kleri-
kális tábor fegyverkezés és küzdelmeket kezd,
ezzel csak példát ad a liberálisoknak arra,
mit kell nekik is tenniük.“

— Uram! én elbeszélhetem Berdin ki-
végeztetését, ha meghallgatja! — vág közbe
ismét a szarkagábor.

Ekkor már boszus voltam; szinte nyel-
vemen lebegett már a lesujtó visszavágás:
— Ugyan ne szemtelenkedjék már az ur s
hagyjon nekem békét! — Azonban szelid
természetem diadalmaskodott boszuságomon
és csak ennyit feleltem indulatosan:

— Gyűlölöm az akasztásokat s nem is
szeretek róluik hallani!

— Ah! uram! — felel ő, — akkor
egyformán gondolkozunk! En is gyűlölöm,
de azért mégis végig néztem!

En azonban rá se hederítve a fecsegé-
seire, tovább olvasok:

„Jobban mondva, mit kellett volna ten-
niök már régen. Az országszerte készülöben
levő liberális gyűlésekről hallván hirt, a de-
buisset pridemet nem fojthatjuk el.“

— És képzelje uram! — okvetetlenke-
dik újból a vigéc, — a felakasztott Berdin
Györgyöt lephotographálták és a portréinak
darabját 50 krajczárjával árulják; aztán még
hozzá, találkoznak olyan marhák, a kik e
photographiákat meg is veszik!

Most már határozottan dühös voltam,
félretéve minden kiméletet, ezt kérdém maró
gunnyal a vigéctől:

Bizonyára uraságod is hord magánál
Berdin photographiát! . . .

Azt hittem, hogy a hatás lesujtó lessz;
de nagyon csalódtam.

Vigéczem nem vette zokon a gunyos
czélezést s a lehető legnagyobb phlegmával
vágott vissza:

Uraságod igen szellemes és jó kedélyű!
En pedig nagyon szeretem az ilyen urakat
és szerencsémnek tartom, ha csak néhány
órán át is eltársaloghatok velök!

E nem várt válasz engemet egészen
meghatott. Nem vagyok ugyan hiu ember,
de mégis sajnálni kezdettem előbbeni rideg-
ségemet vigéczemmel szemben. Miután tehát
láttam, hogy olvasásomra nézve jelenleg
ugyis megszűnt az időjárás: félredobtam
a hírlapot és a szarkagábort asztalom mellé
ültettem, mondván, hogy hajlandó vagyok
vele eltársalogni.

Letárgyaltuk Berdin Györgyöt. Esmé-
ket cseréltünk az egyházpolitikáról és a zóna
megdrágulásáról; az elsőre nézve vigéczem
liberális az utolsó nézve pedig konzervatív
volt. Azután az ő megható kérésére hosszas
referadát tartottam a vidék intelligentiájáról,
— lévén t. i. a viszonyoknak alapos ismer-
ője, — mit ő feszült figyelemmel hallgatott.

Éjjel felé ballagván az idő, indítványoz-
tam, hogy oszoljunk. Ekkor vigéczem még
egyszer kérte becses czimemet, mire én leg-
kisebb gyanu nélkül átadtam neki névjegy-
met, mit ő udvariasan megköszönt.

— Azután jó éjt s szép álmokat kíván-
tunk egymásnak és én szállásom felé bal-
lagtam a csendes utczán az ábrándos hold-
világ fénye mellett ábrándosan dudolgtatva
az én legkedvesebb nótámat:

„Tele van az igali rét virággal . . .“

Szállásomra érve, megolvastam a ge-
rendákat — hét volt — és boldog felvirradás
reményében ajánlottam magamat Morpheus
uramnak esendesen elringató karjaiba.

Haj! de mily rettenetes emlékü egy
éjszaka volt ez! Iszonyu rémséges állomlá-
tas gyötört meg. Halálos ítélet olvasást, dob
pergést, fegyver zörgést hallottam; láttam
Berdin Györgyöt odakötözve az akasztófához
és szüntelenül eme kiáltása viszhangzott fü-
leimben, — emeljetek kalapot az akasztófa
előtt!

A borzalomtól reszkettem és úgy tet-
szett, mintha Pollák ur — a vigéc — e
közben gúnyosan kaczagott volna szemeim
közé.

Felriadtam rémséges álmomból; lámpát
gyújtottam s elszittam egy cigarettát azon
reményben, hogy azután majd édesen fogok
aludni.

H i r d e t é s e k:

Csalódtam! Ujra az előbbi álomlátás gyötört. Ismét felriadtam s megint elaludtam. És így tovább egész a végtelenségig, ez a vigécz az ő Berdin Györgyével egy szempillantásig sem hagyott nyugton.

Az izgatottságtól kimerültem s az álmatlanságtól bágyadtan keltem fel reggel 9 óra után. Egy óra mulva már rohantam a vendéglő felé, nem annyira azért, hogy az izgalomtól meggyötört idegeimet egy adag cognaccal felűdítsem, mint inkább azért, hogy Pollák urat még ott csipvé, szenvedéseimért egy kissé megmosdassam.

Tervem nem sikerült. Pollák ur korán reggel bezónázván a helyi intelligentiát, az utralaló elől egy faluval odébb lépett.

Letelepedtem a mult estvén rám nézve végzetessé vált asztalhoz és dühösen kezdtem ábrándozni. Im, egyszer csak nyílik az ajtó s megjelenik előttem Sz . . . bátyánk mosolygó képe . . .

— Fogadja édes öcsém uram, legőszintebb jókívánataimat!

— Köszönöm! — felelém — én is kívánok hasonló jókat! — magamban pedig gondolám, az én Sz . . . bátyám egy kissé megkészt az újévi jókívánattal, lévén t. i. január 17-ike.

Egymás után jöttek a fiúk is . . . Jenő czimbora, Bálint mester, Lajos pajtás és a többi. Mindegyik különös kitüntető szívélyességgel üdvözölt és kívánt jót csekély personámnak. Megköszöntem és hasonló jó kívánattal viszonzotam mindegyiket, gondolván magamban, de udvariasak lettek ezek a fiúk, mióta nem láttam őket!

De végre begurul az ajtón Vincze testvér és egyenesen reám tör az ő természetes őszinteségével:

— No, testvér! maga ugyan szép ember! Még csak el sem árulja jó barátainak, hogy vőlegény! . . .

Megdöbbenve néztem Vincze testvérré s önkénytelenül is ez a kérdés jött nyelvemre:

— Testvér, hogy jövök én a vőlegénységhez!?

— Az még a legszebb, — felel neheztelve Vincze testvér, — hogy minket, a kikkel jó napokat is töltött tán valaha, erről még csak nem is értesít, hanem egy jöttment vigéczektől kell megtudnunk ezt a kellemetes ujságot véletlenül.

A vigécz szó hallatára eszembe jutott Pollák ur és Berdin György, megrémültem s szinte rimánkodva esedeztem felvilágosítás után, miután tapasztaltam azt is, hogy Vincze testvér dorgáló szavait helyeslés moraja követi a jelenlevők részéről.

— Az Isten szerelmére! édes testvér! világosítson fel! mert én előttem egész eddigi beszéde érthetetlen hieroglyph!

Vincze testvér beszélt: én hallgattam és bámultam.

Azután megtudtam, illetve megértettem mindent.

Az a szarkagábor formájú vigécz bezónázta az én névjeggyemmel az egész helyi intelligentiát és a névjegyhez egy csinos kis idílt is fűzött, hogy t. i. én házasodom és nála nagymérvű bútor megrendelést tettem.

— Ez a szentelen vigécz tehát elrontotta egy estvémet, elrabolta egy éjszakai csendes nyugalmamat, felhasználta csekély személyemet a maga érdekében reklámnak és ezeket a jó urakat alaposan felültette . . .

Hát kérem alásan, így lettem én vőlegény . . . Most már tehát tetszik érteni azt is, hogy miért rettegek én a vigéczektől és miért gyűlölöm én a vigéczeket: ámbátor azt az egyet készséggel elismerem, hogy vőlegénynek, már t. i. boldog vőlegénynek lenni, nem épen megvetendő szerencse.

3364. tk. 1893.

Árverési hirdetményi kivonat.

A csurgói kir. jbiróság, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Cser Borbála nagykanizsai lakos végrehajthatónak Balázs István és társ. végrehajtást szenvedő elleni 540 fit tőke követelés s jár. iránti végrehajtási ügyében a kaposvári kir. törvényszék, a csurgói kir. jbiróság területén levő Bagola-Sáncz községben fekvő, a bagola-sánczi 246 sztkben A + 497—a 652 fitban ezennel megállapított kiküáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fenebb megjelölt ingatlan az

1894. évi május hó 23 napján délelőtt 10 órakor

Bagola-Sáncz községházánál dr. Benczik Ferencz ügyvéd, vagy helyettese Közbejöttével

megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 % vagyis 65 fit 20 krt készpénzben, vagy az 1881. 60. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított, és az 1881. november hó 1-én 3333 sz. a. kelt m. kir. igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküáltott kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. tez. 170. §. a. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Csurgón, 1894. évi febr. hó 12. napján a kir. jbiróság, mint tkvi hatóság.

CSICS ALBERT.
kir. aljárásbíró.

42 1-1

Felhívom a helybeli és vidéki t. közönség szives figyelmét kitünően berendezett

f o d r á s z - t e r m e m r e

hol a hujvágás és borotválás a legkitünőbbben és előzékeny pontossággal lesz kiszolgálva. — Üzletem oly csinosan be van rendezve, hogy a fővárosban is bátran helyt állhatna. Alapítva lett 1870-ben s azóta a t. közönség legnagyobb meglegedését vívtam ki.

Együttal értésére adom a n. é. közönségnek, hogy készítek egész fogsorokat amerikai mód szerint oly jutányos áron, hogy azt másutt ily áron nem képesek előállítani. — Jótállás mellett

Hatóságilag engedélyezett foghuzás ennél fogva mindenkinek ingyen.

Teljes tisztelettel

Szelácz László.

Hirdetések felvételnek a „Csurgó és Vidéke“ kiadóhivatalában.

Tudomására hozom a n. é. közönségnek, hogy Csurgón a **Kreisler Simon-féle** házban levő

a „piros esizmához“ czimzett

s egy év óta jó hírnévnek örvendő

czipész - üzletemet

és

raktáromat

jóval megnagyobbítottam.

➤ **kész czipőkkel** ◀

a tavaszi és nyári idényre dúsan felszereltem, ez által oly előnyös helyzetbe jutottam, hogy **oly olcsó áron** vagyok képes czipőkkel t. vevőimet kiszolgálni, hogy ez páratlanul áll ezen üzlet terén.

A n. é. közönség számos megrendelését kérve vagyok

kiváló tisztelettel

Torma János

czipész.

41 4-2